

ΜΥΡΙΕΛΛΑ-ΜΟΙΡΙΤΑ

"Ω! ἑσείς ἀέρινες μορφές,
ποῦ ἐμπρός μου σταματήσατε μιὰ μέρα
χεροπιασμένες, ὦ, ἀδελφές,
ἀγάπες μου, Μοιρίτα καὶ Μυριέλλα.

Γεμάτες καλοσύνη, εὐγενικά
ἐσκύψατε ἀπάνω στὴν καρδιά μου -
Μυριέλλα, πῶς με κοίταζες δειλά,
Μοιρίτα, πῶς ἐδάκρυζες γλυκειά μου!

Καὶ γὼ ποῦ συνηθίζω νὰ κρατῶ
τὸ θησαυρὸ τοῦ πόνου μου γιὰ μένα,
ἐγὼ ποῦ πάντα μόνη περπατῶ
με τὰ ὀνείρά μου τὰ σβυσμένα,

Ξεχάστηκα μπροστά σας καὶ ξεσπῶ
σ' ἓνα βαρὺ ἀρρωστημένο θρῆνο
ποῦ λυώνει τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀνθὸ
σὰν ἡ βροχὴ τὸ νιόβγαλτο τὸ κρίνο.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΙΜΟΠΑΤΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ

Τὸ με διπλὰς ἑλικας καὶ μηχανάς, ἀφθάστου
ταχύτητος, πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτ-
μόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πα-
ριλία Τρούμπας):

Ἐκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ ὥρα 11 μ. μ. ἀκριβῶς
διὰ Σῦρον, Ἄνδρον, Κόρφιν, Τήνον.

Ἐκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 2 μ. μ. ἀκριβῶς
διὰ Χίον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Θεσσαλονίκην.
Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Γραφεῖα Γενικῆς Διευθύνσεως,
Ἀπελλοῦ 1, ἀριθ. Τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ. Γενικὸν Πρακτορεῖον ὁδὸς Φί-
λωνος, ἀριθ. 44, ἀριθ. Τηλ. 227.

ΣΗΜ. Αἱ κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δρομολόγιον ὅροι ἀ-
φίξεως καὶ ἀναχωρήσεως ἐν ἑκάστῳ λιμένι εἶναι
ἀπολύτου Σιδηροδρομικῆς ἀκριβείας.

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

"Η ΑΓΝΗ,

ὁ ἁγιοσύριο μυθιστόρημα, πουλιέται στὰ γραφεῖα μας καὶ
στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Κουκλάρα (ὁδὸς Στα-
δίου 42), Δρ. 1,50. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 2 δρ. δίχως τα-
χυδρομικά.

ΠΡΟΞΕΣ ΑΠΛΕΣ

I

Η ΑΓΓΕΛΙΚΑ

Candida siderei ardescunt lumina flammis...

(T PETRONIUS ARBITER)

Ἡ Ἀγγέλικα....

Καὶ σύφωνα με τ' ὄνομά της τὰ μάτια της εἴ-
τανε ἀληθινὰ ἀγγελικά.

Τσίνορα μακρὰ, ἴσκιερὰ, συμμετρικά, μυγιάγ-
γιστα σὰν ἀνθοπέταλα ἢ σὰ φτερὰ πεταλουδίτσας ἀ-
πάνου στ' ἀμυγδαλωτὸ βαθυόνοιγμα τῶν ματιῶν,
σφυρὰ κα' ἄχαρα.

Λένε: Γέρνουμε στὴ χαρὰ τῶν ματιῶν. Φυλάμε
τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν, μὴν τὰ βασκάνουνε οἱ κακοί.
Δικιά μας βαστάμε τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν, μὴν καὶ
παρθῇ, μὴν καὶ παρθῇ...

Ὅμως βολὲς ξεδιπλώνονται πλατεῖα τὰ μάτια
καὶ μαλώνουν τα: Σὰς ἀγαπᾶμε, σὰς ἀγαπᾶμε, ὁ-
μος τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας πρῶτα
ἀπ' ὅλα. Παραμέρισε νὰ φανῇ ἡ Χαρὰ μας. Τὶ δὲν
τὴν πιάνει ὁ βασκαμὸς τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας...

Κι' ἀνθίζουν τὰ μάτια, χιλιόκαλα καὶ νεραϊδένια,
καθρέφτες τῶν γαλάζιων ὅλων καὶ τῶν χαρωπῶν,
ὅσα κάτου ἀπ' τὸ χρυσὸν ἥλιον ἀναδεύονται κυτ-
τᾶν τὰ καλάμια καὶ τὰ νερά, καὶ τὰ πεσίματα τῶν
ἡλιων.

Τὴ μέλισσα, με τὸν κορσὲ τὸν πράσινο, ποῦ κά-
νει βίξιτες στ' ἀνθάκια, καὶ ματαπερνάει, βουερῇ καὶ
κοκέττα, καὶ ματαπάει, καὶ πάλι, νά τη, φεύγει...

Καὶ γιορτάζουνε τὰ μάτια τὴν τρανὴ γιορτὴ τῆς
Ζωῆς. ..

Τὸ καλοκαίρι, τὰ τζιτζήκια (τὰ παράθιρα ἀνοι-
χτὰ στὸν πράσινο κάμπο· οἱ παταροῦνες σειοῦνται
σὰν κόκκινες κοκκῶνες παιχνιδιάρες! Περνάει κυμα-
τιστὰ ἐν' ἀγεράκι πολὺ ἔσπτο, κα' ἀχνοχαϊδεύει τὰ μά-
γουλα, σὰ νὰν τοὺς κρυφολέει τὸ μεγάλο μυστικόν...)

Καὶ γιορτάζουνε τὰ μάτια τὴν τρελλὴ χαρὰ τῆς
Ζωῆς....

Τὸ πέλαο εἶναι μπλοῦ, κα' οἱ βαρκούλες ἄσπρες,
κα' ὁ οὐρανὸς βαθειὰ γαλάζιος... Καίει ὁ ἥλιος μέσ'
τὴν πλάση, καὶ τὰ νερά εἶναι κροσσταῖλα: παίζουνε
γύρ' ἀπ' τίς γυμνὲς γάμπες, σὰ σκυλλάκια κυνηγιά-
ρικα, πισίχαλα καὶ πηδηχτά... Καὶ τὰ νεροπούλια
λοῦζονται τίς ἄκριες τῶν φτερῶν, με γλιστερὰ χιλι-
περάσματα, σκεδὸν ἀπάνου στὸ στρωτὸ γυαλὶ τοῦ
πέλαου...

Καὶ τὰ μάτια μεθᾶνε ἀπ' τὸ χρυσὸ γιορτάσι
τῆς Ζωῆς....

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 522

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. ΒΛΑΣΤΟΣ. Ἡ φυλετικὴ εὐγένεια.
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνιώτικες γραφές.
ΡΙΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ὕμνοι.
Γ. Δ. Ὁ ἱκανώτερος.
ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ὁ ἰδεολάτρης
(συνέχεια).
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Πνέμα τοῦ ὀλέθρου.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Ὁ Ἀβερῳφειὸς διαγωνισμὸς τῆς
Γλυπτικῆς.
Κ. Α. Σὲ κόρη πού παίζει βιολί.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ὁ Παῖς.
Κ. ΝΤΑΓΦΑΣ. Τὸ τραγούδι τῆς Ἐντρινές.
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Κακοθάνατοι.
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Ὅμιλεις—Συναυλίες.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕ-
ΤΕ. —ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

“ΥΜΝΟΙ,”

ΑΛΛΗ ΠΙΣΤΗ

Ἐνα ντουφέκι μοῦδωσαν, μοῦ χρέμασαν σιαθὶ
καὶ μοῦπαν : « Ἐμπρός, τράβα.
στὸ πέρασμά σου οὐδὲ κλαρὶ ὀρθὸ νὰ μὴ σταθῇ,
κάψε, βολυκάνον λάβα .

Κ' ἐγὼ, μὲ τὴν καρδιὰ βιαρὰ κι ἀνέγνων, χτιπῶ
μπροστὰ μου ὅ,τι κι ἂ βροῖκω·
σὲ πολιτεῖες καὶ σὲ βοινὴν τριζύμισμα σκορπῶ,
καὶ σὶν κατάρω μνήσκω.

Θανάτου ἀγὸς μὲ τριγυρνῶ· προβαίνω μεθυστής.
Ὅλον τοῦ κόσμου ἢ φρίκη
ἀπὸ τὴν ὄρη μου περνῶ. Κ' ἐγὼ πολεμιστὴς
πάω γιὰ νὰ βρῶ τὴ νίκη !

Ἐντὸς μου δὲν κρατῶ σπλαχνιά· μοῦ πέτρωσε ἡ καρδιά,
τὸ δάκρι μου ξεράθη.
Σὰν ἀξημέρωτη, μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἡ βραδιά
στ' ἀνθρώπινα τὰ πάθη...

Μὰ σήμερὰ πουργὸ πουργό, ποὺ ἀνάδενε ἡ κραυγὴ
καὶ μάνιζε ἡ ἀμάχη,
τὸ μέτωπό μου ἀφίλητο ἀναθερμάνει ἡ αὐγὴ
κι ἀπὸ τὸν ἴδρω ἐβράζει.

Καὶ τὸ μαντίλι βγάνοντας, μὲ πῆρε ἡ μυρουδιά
ποὺ μοῦ ἔβαλες πρὶν φύγω.
Ἡ ξεχασμένη σου ὁμορφιά μοῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά
κεῖ ποὺ τὸν ἄδη ἀνοίγω.

“ὦ ! μυρουδιά ἀπαλόπνοη, ψυχὴ, ῥόδου μυλιά,
ξεδίφασμα μιᾶς κρήνης,
ὦλο τὸν κόσμον ποὺ ἔχασα, τὴ θέρη τὴν παλιὰ
γλυκὰ μοῦ ξαναδίνεις.

Κορμιὰ λυγίζουν γύρω μου. Στὸ χῶμα ἐγὼ στανφτὸς
μ' ἀπόξενο τουφέκι,
ἀναθυμῶμαι τὶς στιγμὲς ποὺ ὁ πόθος σου ὁ λιτὸς
στὰ δίχτυα του μοῦ πλέκει.

Τὸ βλέμα σου, ποὺ δέχομαι σὰν ἥλιο τῆς αὐγῆς
μὲ τὴ χαρὰ τοῦ ἀρρώστου,
τὸ γέλιο σου τὸ ἀέρινο, ποὺ ἡ μέθη τῆς ζωῆς
στάλαζε πάντα ἐντὸς του.

Ἀκαταμάχητε καιμὲ τῆς ζήσης τῆς χορσῆς
ἡ δόξα σου μεγάλη !
Νόμοι, πατρίδες, ὦ θεοί, μιὰ πίστι εἴσατε ἑσεῖς,
μὰ ὑπάρχει πίστι κι ἄλλη.

Ἦρωας δὲν εἶμαι· τὴ ζωὴ νὰ ζήσω ἐγὼ ποθῶ
ποὺ μοῦ χαρίζει ἡ πλάση.
Καὶ ποιά ἰδέα πὺ γκαρδιακή, ἀνώτερο ἀγαθὸ
τὸν πόθο μου θὰ φτάσῃ ;

ΑΞΕΧΑΣΤΗ

Νὰ σ' ἀπολησμονήσω δὲν μπορῶ.
Θυμῶμαι πάντα τὸν παλιὸ καιρό,
ποὺ σ' ἔβλεπα στὴ στράτα κάθε δεῖλι
μ' ἐνὸς καιμοῦ ἀλαφρόγελο στὰ χεῖλη.

Μὲς στὰ κορίτσια τῶν τοῦ σχολειοῦ,
μὲ τὴ δειλὴ λαχτάρα ἐνὸς πουλιοῦ,
τὸ πέρασμά σου μιὰ λυγίστρα χάρη,
μεθυστικό, γερὸ, κορμιὸ καμάρω.